

Predikan i Skepplanda och S:t Peders kyrka 2020 av Tobias Bäckström

5:e söndagen i påsktiden

"Att växa i tro"

Jes 57:15-16

Gal 5:13-18

Joh 17:9-17

Ps: 752, 1:4, 217, 280, 75, 197

Vad får dig att växa? Om du ser tillbaka på ditt liv, vad är det som har gjort att du vuxit som människa? Och hur lär vi känna oss själva? *Känn dig själv*, är ju en gammal grekisk devis som var ingraverat ovanför ingången till ett tempel.

Spontant kanske vi tycker att det är en märklig uppmaning. Skulle vi inte redan känna oss själva? Behöver vi *uppmannas* till detta? Ja, jag tror att de flesta som nått medelåldern inser att när man var ung kände man inte sig själv särskilt bra. Man var sin egen främling, eller man hade en bild av sig själv som inte stämde så mycket med verkligheten.

Att lära känna sig själv går hand i hand med att växa som människa. Det är en process som inte alltid är så enkel. Ibland kan den vara smärtsam. Livets väg är ofta krokig, vi hamnar fel eller tvingas ta omvägar. Det kan också finnas långa trista transportsträckor som inte *ger* så mycket. Och ibland kanske det känns som om vi går bakåt i utvecklingen. Det är en viktig insikt som vi lär oss under livets gång.

En annan är att det är också en process som *tar tid*. Varför lär jag aldrig, kanske du har tänkt mer än en gång? Varför snubblar jag på samma stenar gång på gång? Ja, svaret är kanske att du lär dig, men det tar tid och du ser ofta inte de små stegen. Och den goda nyheten är att du *har* tid, du har ett helt liv till förfogande.

Och då kommer vi till en tredje insikt: nämligen att vi aldrig blir färdiga. Åtminstone inte i detta livet. Växandet är en process som aldrig slutar. Det är som en krukväxt: skulle den upphöra att växa börjar den snart att vissna. Vägen och målet sammanfaller, det kommer aldrig till en punkt där jag kan konstatera att nu är jag färdig som människa.

Att lära känna sig själv och att växa som människa är också något som går hand i hand med att *lära känna Gud och växa i tro*. Detta livet har vi fått för att förbereda oss för evigheten.

Det är en vandring som börjar med dopet. Domet är som när man planterar ett frö i krukan – det är då det börjar – och målet är att vi en gång ska omplanteras i Guds eviga rike. Att växa i tro är alltså detsamma som att växa i sitt dop.

Vi hade ju dop i kyrkan igår, men hur kan ett litet spädbarn ha en tro på Gud, ett barn som ännu inte lärt sig prata? Ja, hur kan vi alla ha en tro? Det hade inte varit möjligt om inte Gud var den som tog det första steget, kallade oss till hans rike och upptog oss som hans barn. Det är alltid Gud som tar initiativet, tron är en frukt av detta. Gud planterar men sen behöver vi vattna och ta emot den näring som vi behöver för att tron ska växa.

Och näringen hämtar vi inte från *denna* världen. Vi tillhör ju inte denna världen som Jesus säger i dagens evangelium. Vi lever här, vi är kvar i världen, men vi tillhör inte den utan vi tillhör Gud. Det är som med en krukväxt som får sin näring från annat håll än i den jord den är planterad i.

Vi befinner oss i ett sammanhang men vi hämtar vår näring och inspiration från ett annat. Vi är ämnade för något mer. Det är detta som Jesus ber att vi inte ska glömma bort. ”Jag ber för *dem*” säger han, alltså för oss. Jesus ber för oss. Kyrkans förbön ber vi ju varje söndag och här fick vi lyssna till *Jesus förbön* för kyrkan. När vi lyssnade till evangeliet stod vi tillsammans med de andra lärjungarna och hörde hur Jesus bad till sin Fader för oss. Det är en förbön som pågår än. Den upphörde inte när han togs upp till himlen, tvärtom. Han lämnade lärjungarna när han for till himlen – men han fortsätter att be för oss.

Och han ber att vi ska *bevaras* i hans namn. Det betyder att han ber att vi inte ska glömma bort honom. När vi läser bibeln är det slående hur mycket uppmaningar där är till att *komma ihåg*. Mose uppmanar ständigt folket att *komma ihåg*! Kom ihåg hur Gud befriade er ur Egypten. Och i psaltaren uppmanas vi att minnas allt det goda han gör.¹ Och mycket av kyrkans liturgi handlar om åminnelse. Det är därför det finns så mycket upprepningar. Kyrkoåret och våra högtider som vi firar går ut på att genom repetition komma ihåg Jesus så att vi förblir i honom. Vi måste förbli i honom liksom grenen måste förbli i vinstocken för att bära frukt.

Ja, utan minnet skulle vi inte kunna växa som människor och utan minnet av Jesus växer vi inte i tro. Vi behöver påminna oss om Jesus varje dag. När vi firar gudstjänst och mässa, i dagliga andakter, genom allt detta bevaras vi i hans namn.

Känn dig själv uppmanade redan de gamla grekerna. Men vi kan inte lära känna oss själva utan att också lära känna Gud. Vi är ju skapade till hans avbild. Och när vi föll blev vi återlösta och upprättade av Jesus. Genom dopet har vi blivit upptagna till att vara Guds barn. När vi växer i tro blir vi mer och mer medvetna om detta. Att lära känna sig själv är att lära känna den människa som Gud velat, som Gud älskar och som Gud vill bevara i Jesu namn.

---

¹ Ps 103:2